

VIEATA CRESTINA

Redacția și administrația
Cluj, Piața Cuza Vodă 7.

ANUL II. No. 6
Sâmbătă 8 Februarie 1936.
Apare săptămânal
sub conducerea unui comitet

Abonament anual 50 Lei.
Numărul 1 Leu

Fiul rătăcit

Intre pildele Mântuitorului, una din cele mai frumoase și pline de mângâiere în acelaș timp, este aceea a fiului risipitor. Pătrunzătoarea învățatură cuprinsă în ea a stors multe lacrimi și a ușurat multe inimi, timp de aproape două mii de ani, decând a ieșit din gura lui Isus.

De multe ori am auzit fiecare din noi această istorisire plină de duiosie. Un părinte bun și bogat ce își duce liniștit traiul în mijlocul familiei împreună cu cei doi fii, se bucura de o fericire netulburată. Bucuria lui se revărsa asupra tuturor celor din casă. Intr'o zi fiul mai tânăr, sătul de belșugul din casă, se hotări să trăiască mai liber undeva într'un colț de țară între streini, departe de privirea părintelui său. Dorințele vârstei și nesocotința lui îl împinge la aceasta. Își cere partea lui de moștenire și fără să ia în seamă mahnirea pricinuită tatălui său, plecă în țara îndepărtată, după dorințele inimei.

Acest fiu ușuratec este icoana tuturor păcătoșilor. Și ei se satură de bunătățile din casa Părintelui ceresc: pacea, liniștea și nădeidea fericirii de veci. Doresc o viață mai liberă, după poftele josnice. Fiul fără de minte și-a risipit în scurtă vreme întreagă moștenirea de acasă. Prietenii, atât de numeroși până când avea bani să-și petreacă, acum îl părăsesc. Rămâne singur, pe drumuri, lihnit de foame, între streini. Imbrăcămintea din casa părintească s'a rupt. A ajuns în zdrențe și cerșitor, în starea cea mai jalnică. Nici nu se poate închipui o durere mai mare pentru el. Pe deasupra s'a ivit o foamete cumplită în aceea țară. Nu mai primea nici măcar coaja de pâine din cerșit. Așa a fost nevoit să intre ca păzitor de porci. De foame a început să roadă rădăcinile amare, hrana porcilor, udată în multe lacrimi. Ce deosebire între starea de față și traiul îmbelșugat din casa părintească.

Ce icoană plină de înțeles ne arată această pildă. Păcătosul părăsește pe Dumnezeu pentru a-și face voia inimei sale pornită spre fărădelegi. La început este vesel petrece și el. Nu-i pasă de amenințările Domnului. Nici nu se gândește să se întoarcă la Dumnezeu pe care l'a vătămat. Prietenii lui mincinoși, adică pornirile desfrânate îl însoțesc mereu, întinzându-i noi și roui plăceri. El fără să bage de seamă se afundă în păcat ca și porcul în glodul său. Cu încetul mintea i se întunecă, sufletul și trupul îi slăbește, pe nesimțite îl cuprinde o mare neputință. Plăcerile acum l'au subjugat deabinelea. Încearcă să fugă de ele, dar simțește încătușarea lor. Atunci într'o desnădejde care pe mulți îi duce la sinucidere, el se a-

runcă orbește și mai adânc în păcat. Se coboară la rădăcinile porcilor. La o vieață atât de josnică, încât Mântuitorul o aseamănă cu porcii, cari la jidovi se considerau de animale necurate. Intr'adevăr, nici nu se poate o vieață mai tristă și o prmejdie de osândă mai mare decât această dejosire animalică.

În această pildă se vede lămurit înaintarea treptată pe calea fără-delegii. Întâi gândul rău, fiul începe a se dori după libertatea voii sale, neplăcându-i ascultarea în casa părintească. Vine apoi învoirea la păcat, fiul cel rău se departă de casa părintească. Intocmai la fel și omul păcătos fuge de Dumnezeu, bineștiind că cu astfel de gânduri nu pot sta împreună cu Cel Preasfânt. Păcătosul, un timp oarecare, trăește numai în plăceri cași fiul în petreceri cu prietenii risipitori. Dar moștenirea i se risipește și încep amărăciunile. Așa păcătosul începe și el a se poticni de tot felul de mizerii, mai întâi sufletești, la cari se adaug și cele trupești. Ajunge astfel într'o stare de plâns, lipsit de minte sănătoasă, subjugat de diavol, amenințat de Dumnezeu. Durerea acestor suflete nefericite, e atât de mare, încât nu este limbă omenească s'o poată spune, nici peană măiastră s'o poată scrie pe hârtie.

Totuși Dumnezeu și aici își arată milostivirea. Tocmai nefericirile au fost o unealtă în mâna Sa atotputernică, pentru a-l aduce iarăși la Sine, Impins de durere își ia inima în dinți și plecă spre casa părintească, unde nadăjduia că, prin lacrimi de pocăință, să ceară iertare părintelui său. „*Sculamă voi și mă voi duce la tatăl meu*“. Evanghelia ne povestește cum a fost primit. Tatăl îi iese înainte, îl ridică de jos, îl îmbrățișează și îl sărută. Poruncește să fie spălat, îmbrăcat în haină nouă, i se dă inel în deget. De bucurie face un ospăț mare și vrea să uite tot trecutul de tristă amintire. Acest fiu doar „*mort era și a înviat, pierdut era și s'a aflat*“.

Dumnezeu cu o bucurie nemărginită așteaptă întoarcerea păcătosului. El nu vrea moarte păcătosului, ci să se întoarcă și să fie viu. Ce a făcut tatăl din această pildă cu fiul său, într'un mod mult mai înalt face Dumnezeu cu cei ce se întorc la El. Li iartă, curățându-i de păcat îi îmbracă în haina darului sfințitor și se face mare bucurie înaintea ingerilor și sfinților din ceriu.

Să ne întorcem acasă și noi, toți cei ce suntem departe de Tatăl nostru, în țara fărădelegilor, până nu pierim păstorind porcii deavolului, în mizeria păcatelor.

Taina Tainelor

Este El. Acelaș în cutioarele de aur ale pompoaselor bisericici din orașe. acelaș în sărăcăcioasa „iesle“, de eften metal, din micile cătune, acelaș în ceriu de-a dreapta Tatălui, acelaș care cu nouăsprezece veacuri înainte a fost ținut cu trei cuie pe Crucea din vârful Golgotei.

Este Isus Hristos Dumnezeu, Mântuitorul lumii, este trimisul Cerului care prin crunta coroană de spini ce a purtat și prin trista muzică a piroanelor îndurate, ne-a ridicat la rangul de fii ai lui Dumnezeu și moșteni ai împărăției cerești.

Este acelaș Isus care în seara Cinei stând în mijlocul celor doisprezece Apostoli și luând pâinea în sfintele și preacuratele sale mâini, mulțumind și binecuvântând, sfințind, frângând, dat-a sfinților săi învățacei și apostoli zicând: „*Luafi mâncați acesta este Trupul meu...*“ asemenea și potirul după cină zicând: „*Beți... acesta este sângele meu...*“

De nu veți crede, vieață nu veți avea — spune Isus. Fără îndoială, în această preamărită taină vom crede, pentru că în ea este sălășluit Adevărul care nu înșală

și Puterea căreia toate trebuie să i-se spună fără cele mai mici accente de murmur. Cum nu vom crede, dacă noi cunoaștem câtuși de puțin faptele Lui cele dumnezeiești? Dacă a putut, din nimica face cerul și pământul cu toate mărețiile lor și dacă a putut lua trup — trup asemenea nouă, din Fecioara Nazarineană, dacă a putut să se lase a fi omorât și apoi cu a Sa putere să învie, oare a se lăsa pe Sine întreg — Dumnezeu și om — în această sfântă taină n'a putut? Ba da! A zis Dumnezeu să fie și toate s'au făcut. A zis Mântuitorul: mâncați Trupul meu — și apostolii au mâncat. Noi de multe ori l-am mâncat și sigilul conștiinței noastre împăcate cu Ziditorul a confirmat că pe Dumnezeu l-am primit ca hrană sufletească în sfânta cuminăcare.

O ce taină minunată; mai minunată decât însăși întruparea. Taină vrednică de crezut și adorat. Un Dumnezeu Mântuitor, zilnic se oferă pentru muritori dreptății Tatălui Său. În el vom crede, Lui vom sluji, nu deșertăciunilor lumești, pentru că însăși experiența zilnică ne con-

firmă: Hristos este doctorul bolnavilor, stăpânul slabilor, mângâietorul celor nemângâiați și părintele care șterge lacrimile măhniților săi fii.

Ești bolnav? Isus te vindecă! Suferi? Du-te la Isus să te mângâie! Ești lipsit? Fugi și împrumută tot ce-ți lipsește dela Isus, care deține comorile veșniciei! Ai rătăcit și acum vagabondezi? Deschide ușa unei biserici și căzut în genunchi imploră ajutorul altarului.

La picioarele tronului lui Dumnezeu, la sfântul altar, acolo să se adune popoarele învrăjbite și de acolo să cerșească pace și bunăstare, dragoste și unire. Înțelegeți neamari că nimic nu se poate face fără ajutorul Euharisticului Isus și pentru aceea datorință avem ca Lui singur să-i slujim, pe El să-l adorăm și numai Lui să ne închinăm.

Plecând genunchiul obosit
Pe-o treaptă la altar.
Simt sufletelul meu sfințit
Cu pace și cu dar.

Oct. Butur

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Dece plângi?

În căminul liniștit, plin de fericire, ingerul morții ca din senin, și-a făcut peste noapte intrarea. Dintre cei patru copii, a ales pe cel mai viu. Singurul băețuș, plin de vigoare, adevărata podoabă a familiei. Ieri numai, era plin de viociune, iar azi, moartea vicleană ca un hoț, de noapte, a rupt această floricea dornică de viață.

A trecut mai multe săptămâni, decând micul Ionel se odihnea în sânul mormântului din preajma bisericeții din sat. Zilele de toamnă târzie cernuseră cei dintâi fulgi de zăpadă peste micul mormânt. Îndurerata mamă nu se putea deloc liniști. Demulțorii soțul o vedea pe fuși undeva într'un colț, stând și plângând. Tu, îi zicea el, trebuie să uiți odată, altfel singură îți faci stricăciune dacă o duci mereu în plânset. Ce ne-a ajuns nu putem schimba. Ne au mai rămas încă ceilalți trei copii. Dar zadarnic. Mama întristată plângea tot mai mult.

Nu peste mult sosi o zi geroasă de iarnă. Afară zăpada s'arțăia sub picioarele trecătorilor. Pe cerul din amurg soarele roșia norii albastrii întunecoși, poleindu-i cu o dungă luminoasă. Seara se coboară încetișor peste dealuri și câmpii. Mama ședea în odaie la masă cu o cusătură în mâini. În răstimpuri mâinile se odihneau și lacrimile curgeau liniștite.

În fața ei la masă stetea odorașul cel de patru ani jucându-se cu bucățile din stofta pe care o cosea mama; pânăcând ceilalți doi micuți petreceau timpul în colțul de alături. Fetița băga de seamă cum mamei i-se prelingea lacrimi dealungul obrazilor. Deodată zise ea, presimțind din ce pricină curgea acele lacrimi: „Ionel... scumpul Ionel...” și alergă repede la fereastră privind întunerecul nopții ce bătea la geam învăluit în umbrele serii.

Mama aude cuvintele micuței, și durerea mai adânc i-se înfige în inimă, lacrimile o podidesc și mai tare. Căpșorul bălău

dela fereastră aruncă priviri furișe spre mamă-sa, și apoi se uită iarăși pe fereastră, peste culmile acoperite de zăpadă, după cari soarele nu de mult se cufunda într'o frumoasă strălucire de purpură. Mult timp a privit micuța tabloul frumos al cerului de seară, cu o față plină de evlavie. Gânduri cu totul ciudate se frământau în sufletul ei de copil. Deodată micuța sare de pe scaunul dela fereastră și fuge spre mamă-sa. Cu ochii strălucitori de bucurie întinde brațisorul ei la gâtul mamei și zice cu căldură și intimitate. „Mamă, Ionel e în cer. Colo sus unde se văd norișorii trandafirii: *Și tu plângi?* Sora călugăriță ne-a spus că scumpul inger păzitor duce pe frățiorul în cer în brațele iubitoare a Maicii Sfinte“. Și copila trage de mână pe mamă-sa la fereastră îndemnându-o să privească peste culmile îndepărtate unde se jucau atât de frumos luminile amurgului. „*Ionel e în ceruri și tu plângi*“ răsuna adânc în inima mamei. Cu cât se gândea mai tare la aceste cuvinte, cu atât îi părea mai mare nebunie să plângi și să jelești un copil care trăește în locul fericirii fără sfârșit.

Și aceasta a trebuit să mi'o spună un copil, cugeta în sine mama liniștită a-

cum. Când tatăl se întoarce seara acasă, pentru primaoră după atâta vreme, îi strălucea fața de bucurie și îl salută zâmbind.

Bărbatul ei o privi cu totul mirat de această schimbare. „*Cum s'a întâmplat deodată aceasta?*“ întrebă el. Soția îi povesti mica întâmplare cum la cuvintele fetei deodată i'a acoperit inima o mare mângâiere. Și amândoi știu că nu dela ea a venit aceasta. Această strălucire a luminii Veșnice ce adeseori învăluie atâtea inimi tristate, câte lacrimi n'a uscat, decâte ori n'a redeșteptat curajul vieții înfrânte, câte suflete desnădăjduite n'au fost înălțate. Ionel e în cer. Iubitul adormit pe care îl jelim, poate fi chemat în ajutor de cei de pe pământ.

Totdeauna are valoare cuvântul Domnului Hristos: „In casa Tatălui meu sunt multe sălașuri, și voi merge să vă gătesc vouă loc. Unde sunt eu, voiesc să fie și servul meu“. Așa, Sâmbăta morților nu este numai o zi de jale ci și una de bucurie și nădejde. Iubiții noștri sunt în cer, și acolo îi vom regăsi, dacă ne vom sili cu bunăvoință spre împărăția lui Dumnezeu.

† Episcopul Nicolae Ivan

Luni în 3 Februarie a. c. P. S. S. Episcopul Nicolae Ivan din Cluj, după o lungă suferință a trecut la cele veșnice. Biserica Ortodoxă pierde în răposatul pe unul din stâlpii ei cei mai puternici și neamul românesc un valoros patriot. Răposatul a desfășurat o activitate bogată. Pretutindeni a lăsat urme neșterse de activitate rodnică. Odată cu înfăptuirea României-Mari, a fost chemat în fruntea eparhiei Clujului și Feleacului. Aici după ce a luptat cu multe greutăți, organizând noua eparhie, a depus o muncă uriașă în numeroasele înfăptuiri legate de numele său. Amintim numai cele două biserici: cea din Str. R. Ferdinand și pompoasa Catedrală din Piața Cuza-Vodă, pe care, după multă trudă a avut totuși fericirea să o vadă terminată.

Guvernul a hotărât să i-se facă funeralsii naționale, cari au avut loc Joi în 6 Februarie, în cadrul unor mari solemnități, la care au participat reprezentanții tuturor cultelor și instituțiilor de Stat.

Revista noastră, asociindu-se la durerea Bisericii Ortodoxe, roagă pe Atotputernicul să-l odihnească în pace.

Stimaților Domni, cari au binevoit a ne primi numerile de probă a revistei, vom continua să o trimitem regulat, rugându-i însă ca, îndatăce împrejurările permit, să ne trimită și abonamentul. Celor cari au plătit le mulțumim și vom face mai târziu anunțul în scris în revistă despre achitarea abonamentelor.

Cerându-se mult și la țară modesta noastră publicație pastorală, vom căuta a o scrie mai la înțelesul acestor cititori.

Fraților preoți, dela cari am primit diferite sfaturi și îndrumări pentru redactarea mai potrivită a acestui organ de pastorație, le mulțumim, asigurându-i că vom căuta a fi cât mai folositori prin aceasta misiune noastră sfinte. Rugăm pe toți, împreună lucrători în viața Domnului ca să o răspândească între fiii lor sufletești și să ne scrie întrucât corespunde sau nu pentru popor.

Adresele cari nu s'au făcut corect, rugăm să ni se comunice forma lor exactă, precum și orice schimbare de domiciliu.